

ΟΙ ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΜΕΤΑΛΛΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΗΣ ΑΠΑΞΙΩΣΗΣ

από τα υγειονομικά στα ενεργειακά λοκντάουν

Η (κεντρικά) οργανωμένη πολιτική απαξίωσης, μέσω της γενικευμένης χρήσης «υγειονομικών τεχνολογιών» κατά τη διαχείριση της τρέχουσας πανδημίας, αποδείχτηκε αντιφατική και, ως εκ τούτου, ανεπαρκής για το κεφάλαιο και το κράτος του.

Η πολιτική αυτή, αναγκαία ως μέσο (πρόσκαιρης) καθυστέρησης της εκδήλωσης της βαθύτερης κρίσης αναπαραγωγής της σχέσης-κεφάλαιο που μαίνεται 50 χρόνια τώρα, θα έπρεπε επομένως να συνεχιστεί με άλλα, ήδη δοκιμασμένα, εργαλεία, όπως αυτό της **«ενεργειακής κρίσης»** και της **«κρίσης πληθωρισμού»**.

Αν τα λοκντάουν, η πολιτική του υποχρεωτικού/ μαζικού/καθολικού εμβολιασμού και των αντίστοιχων υγειονομικών πιστοποιητικών συνέβαλαν τα μέγιστα στην κανονικοποίηση μιας συνθήκης όπου η δυνατότητα ελεύθερης μετακίνησης στον αστεακό χώρο και «ελεύθερης» εκμίσθωσης της εργασιακής δύναμης συνδέθηκε άμεσα με την υποταγή στην εκάστοτε (φόρα μάσκα, πλύνε χέρια, κλείσου σπίτι, κράτα αποστάσεις, σούταρε εμβόλιο, σούταρε κι άλλο ένα κλπ) κρατική (βιο)προσταγή, οι δυνατότητες περαιτέρω ελέγχου και συμπίεσης των κοινωνικών αναγκών, δηλαδή οι δυνατότητες της από-τα-πάνω απαξίωσης της (κοινωνικοποιημένης) εργασιακής δύναμης, δεν έχουν, δυστυχώς, στερέψει...

Και τώρα, που μας "άδειασε" έτσι ο πρόεδρος Μπάιντεν, σφυρίζοντας τη λήξη της πανδημίας, τι θα γίνει με εμάς; Πού θα στηριχτεί η νέα εκστρατεία πειθάρχησης των ανεύθυνων προλετάρων;

Μην ανησυχείς Άναμπελ, πίσω έχει η αχλάδα την ουρά! Ενόσω τους ροκανίζουμε τον μισθό με τον πληθωρισμό, θα τους ζητάμε να καταναλώνουν υπεύθυνα ηλεκτρικό!

Όπως έχουμε ξαναγράψει, το καπιταλιστικό κράτος έβαλε από τον Μάρτη του '20 σε λειτουργία μια τεράστια επιχείρηση πειθάρχησης του προλεταριάτου προκειμένου να συνεχίσει να εφαρμόζει, με αναβαθμισμένο τρόπο, τη μνημονιακή πολιτική της λιτότητας, τη μείωση δηλαδή του άμεσου και του έμμεσου μισθού μας. Αυτό το πέτυχε, αρχικά αραιώνοντας τις προλεταριακές αγωνιστικές συναντήσεις μέσω των πειθαρχικών λοκντάουν· στη συνέχεια, όταν η πιο ορατή κατασταλτική πλευρά τους τέθηκε υπό αμφισβήτηση, προχώρησε στην ακραία διαίρεση των προλεταρίων σε πειθαρχημένους εμβολιασμένους και απείθαρχους ανεμβολίαστους.

Μετά και την παταγώδη αποτυχία των εμβολίων να ανακόψουν την πορεία της πανδημίας τόσο ως προς τις νοσήσεις όσο και ως προς τους θανάτους, τα καπιταλιστικά κράτη, έχοντας απωλέσει πλέον τη δυνατότητα πειθαρχικής διαχείρισης της «υγειονομικής κρίσης» φαίνεται να σφυρίζουν –με τζούφια σφυρίχτρα βέβαια– τη... λήξη της πανδημίας, καθώς έρχονται αντιμέτωπα με τα αποτελέσματα της διετούς πολιτικής απαξίωσης κεφαλαίου, μέσω της χρήσης «υγειονομικών» τεχνολογιών.

Με άλλα λόγια, η πολιτική που ακολουθήθηκε γρήγορα έφτασε στα όρια της και, επιπλέον, δημιούργησε νέα προβλήματα: γοργή αύξηση του δημόσιου και ιδιωτικού χρέους σε παγκόσμιο επίπεδο, μπλοκάρισμα των, τόσο απαραίτητων, στο κυρίαρχο μοντέλο της παγκοσμιοποιημένης just-in-time παραγωγής, εφοδιαστικών αλυσίδων το 2020, ραγδαία πτώση του τζίρου (δηλαδή της αποσπώμενης μάζας υπεραξίας) στα επίπεδα μιας παγκόσμιας κρίσης, διεύρυνση του χάσματος μεταξύ του ρυθμού συσσώρευσης πλασματικού και παραγωγικού κεφαλαίου, γενίκευση της άρνησης εργασίας από μπουχτισμένους εργάτες, ανάπτυξη κοινωνικών κινημάτων ενάντια στα περιοριστικά μέτρα και τα πιστοποιητικά κλπ.

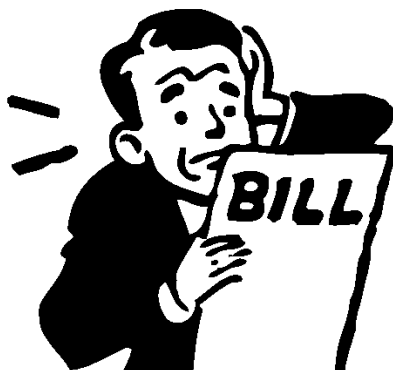
Ταυτόχρονα, συγκυριακά γεγονότα διεθνούς, όμως, εμβέλειας, όπως η συνεχιζόμενη ενδοκαπιταλιστική σύγκρουση μεταξύ Ρωσίας και Ουκρανίας, διατάραξαν περαιτέρω το ήδη ασταθές γεωπολιτικό σκηνικό και επέτειναν την παγκόσμια ύφεση.

Η αναγκαία πολιτική απαξίωσης πρέπει, επομένως, να συνεχιστεί, αλλά με άλλα μέσα, όπως εκείνο του πληθωρισμού.

Πράγματι, οι καπιταλιστές που καθορίζουν τις τιμές βασικών ενεργειακών εμπορευμάτων αύξησαν

σημαντικά τις τιμές τους ήδη από το 2021, συμπαρασύροντας σταδιακά και όλα τα υπόλοιπα. Ως εκ τούτου, η διαρκής κρίση αναπαραγωγής των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων εμφανίζεται εκ νέου με τη στρεβλή μορφή της ενεργειακής και της πληθωριστικής κρίσης, όπως δηλαδή συνέβη στις αρχές της δεκαετίας του '70 κατά τη γενικευμένη ανταρσία ενάντια στο κράτος-σχέδιο – τότε το σχέδιο καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και μείωσης του εργατικού μισθού είχε μυστικοποιημένα παρουσιαστεί ως «πετρελαϊκή κρίση». Το κράτος ως συλλογικός καπιταλιστής καλείται σήμερα, όπως και τότε, να διαχειριστεί την τρέχουσα κρίση διασφαλίζοντας τόσο την πληγείσα συσσώρευση του κεφαλαίου, εν μέσω διαρκούς πτώσης του ποσοστού κέρδους, όσο και τη συγκράτηση του κόστους νομιμοποίησης των εκμεταλλευτικών σχέσεων.

Με πιο απλά λόγια, το κράτος καλείται να αντιμετωπίσει την κρίση υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου χωρίς την παραμικρή αύξηση στον άμεσο και τον έμμεσο μισθό μας. Για να συνεχίσει όμως την πολιτική της επίθεσης στον μισθό, πρέπει να διατηρήσει ή και να ενισχύσει και τον πειθαρχικό χαρακτήρα που απέκτησε αυτή η επίθεση κατά τη διάρκεια της τρέχουσας πανδημίας. Η εκτόξευση των τιμών των ενεργειακών εμπορευμάτων αλλά και η συνδεδεμένη με αυτήν αύξηση στις τιμές όλων των άλλων εμπορευμάτων έρχονται να λεηλατήσουν τόσο τον τωρινό μισθό όσο και παλαιότερους, δηλαδή πιθανές αποταμιεύσεις. Τα χαμηλά (σχεδόν μηδενικά) ονομαστικά επιτόκια καταθέσεων, αποτέλεσμα της μακροχρόνιας πολιτικής των κεντρικών τραπεζών να αντιμετωπίσουν το στοίβαγμα δυσθεώρητων όγκων δημόσιου και ιδιωτικού χρέους στους ισολογισμούς των τραπεζών, σε συνδυασμό με τον υψηλό πληθωρισμό συνεπάγονται αρνητικά πραγματικά επιτόκια, δηλαδή μείωση του αποταμιευμένου εργατικού μισθού.

Η ΚΟΥΠΟΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΝ & ΤΩΝ ΕΠΙΔΟΜΑΤΩΝ

Αντίστοιχα, οι όποιες μισθολογικές αυξήσεις είχαν επιτευχθεί το προηγούμενο διάστημα ισοδυναμούν με... μειώσεις εξαιτίας του υψηλότερου (από τις μισθολογικές αυξήσεις) πληθωρισμού – ενώ ούτε το συνολικό μισθιακό εισόδημα της εργατικής τάξης φτάνει για να καλύψει τις ανάγκες της, αν ληφθεί υπόψη το σύνολο του παραγόμενου πλούτου.

Το καπιταλιστικό κράτος είναι αναγκασμένο φυσικά να μεριμνήσει, έστω μέσω της παροχής έκτακτων χρηματικών επιδομάτων, ούτως ώστε να είναι τουλάχιστον εφικτή η πληρωμή των λογαριασμών και η αγορά ορισμένων βασικών εμπορευμάτων, για να αποφευχθούν οι τριγμοί ενδεχόμενων εργατικών αγώνων αυτομείωσης, αλλά και να διασφαλιστεί η καπιταλιστική κερδοφορία.

Ούτως ή άλλως η εν λόγω έκτακτη επιδοματική πολιτική που πλασάρεται ως «φιλεργατική», στην πραγματικότητα χρηματοδοτείται κατά κύριο λόγο από την άμεση κι έμμεση φορολογία της εργατικής τάξης, δίχως να αμφισβητεί την καπιταλιστική κερδοφορία –ενίστε συγγνή κερδοσκοπία– σε βασικά εμπορεύματα (ενέργεια, τρόφιμα, στέγαση).

Επιπλέον, μια επιδοματική πολιτική δίνει τη δυνατότητα στους κρατικούς μηχανισμούς να ελέγξουν καλύτερα τις προλεταριακές ανάγκες, επιβάλλοντας «συνετές ιεραρχήσεις» σε αυτές. Αυτό διότι επίκειται η συνολική αναδιάρθρωση του τρόπου καταβολής προνοιακών επιδομάτων (πχ. ανεργίας, κοινωνικής αλληλεγγύης, γέννησης τέκνου, μεγαλώματος παιδιού κλπ.) ώστε το εκάστοτε ποσό (εν συνόλω ή εν μέρει) να καταβάλλεται μέσω προπληρωμένων κουπονιών voucher, με παράλληλη επιβολή ορίου χρήσης μετρητών ανά δαπάνη. Είναι γνωστό ότι ειδικά από την περίοδο των μνημονίων και μετά τα προνοιακά επιδόματα χρησιμοποιούνται για την κάλυψη άλλων (πιο άμεσων) αναγκών (νοίκι, λογαριασμοί, σουπερμάρκετ), και τώρα με πρόσχημα ότι το προλεταριάτο τα χρησιμοποιεί τάχα μου για να παίξει... ΛΟΤΤΟ το κράτος πάει να βάλει χέρι στον τρόπο διάθεσής τους.

Αλλά η παραπάνω λογική διαχέεται και στην καταβολή του άμεσου μισθού, όπως προς το παρόν επιχειρείται στους δημοσιογράφους που εργάζονται στα κρατικά μμε, στα οποία οι μισθολογικές αυξήσεις θα δοθούν σε... είδος. Αντίστοιχες προσπάθειες στον ιδιωτικό τομέα δεν

είναι ούτε λίγες ούτε φυσικά καινούργιες (ενδεικτικά βλ. τα Public). Μάλιστα σε επιχειρήσεις όπου το μέτρο αυτό έχει επιβληθεί ταυτόχρονα επιχειρείται η προώθηση της ιδιωτικής επικουρικής ασφάλισης.

Δεν χρειάζεται, νομίζουμε, πολύ σκέψη για να συνειδητοποιήσει κανείς ότι αυτή η τακτική συνεπάγεται όχι μόνο έλεγχο στο πώς καταναλώνουμε κάθε μήνα τον μισθό μας (πχ. τα κουπόνια είναι εξαργυρώσιμα μόνο σε σούπερ μάρκετ) αλλά ταυτόχρονα μειώνονται οι ασφαλιστικές εισφορές, δηλαδή το κομμάτι του έμμεσου κοινωνικού μισθού που συντηρεί τους σημερινούς συνταξιούχους, που καταβάλουν μηνιαία τα αφεντικά.

Η ΝΕΑ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΜΕΙΩΣΗΣ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ

Η αύξηση του κόστους των ενεργειακών εμπορευμάτων οδηγεί το κράτος και σε μια γενικευμένη εκστρατεία ενάντια στην «ανεύθυνη» χρήση τους στους χώρους εργασίας και τα νοικοκυριά. Και αν η «υπεύθυνη» κοινωνικά στάση, ύστερα από τη «υπεύθυνη» ατομική κατανάλωση πειραματικών βιοτεχνολογικών εμπορευμάτων, αφορά την «εθελοντική μείωση» της οικιακής κατανάλωσης ρεύματος άραγε πόσες κιλοβατώρες «κοινωνικής υπευθυνότητας» συσσωρεύονται με την εξοικονόμηση ρεύματος/θέρμανσης σε μαζικούς χώρους, όπως... σχολεία, πανεπιστήμια και νοσοκομεία (ναι, νοσοκομεία!);

Αναφορικά με τα νοσοκομεία, το κείμενο διαμαρτυρίας του σωματείου των εργαζομένων στο Νοσοκομείο Ηρακλείου είναι άκρως διαφωτιστικό για το πώς ακριβώς σκοπεύει το κράτος να εφαρμόσει το ενεργειακό λοκντάουν στα (μετά από 10 χρόνια υποχρηματοδότησης και υποστελέχωσης μέσω των μνημονίων, plus 2 χρόνια κρατικής διαχείρισης της πανδημίας) εξαθλιωμένα νοσοκομεία της χώρας.

...ας σταματήσουμε να ζούμε με έναν τρόπο που μας διαφεύγει

Για να σταματήσουμε να ζούμε (ακόμα πιο) φτωχά...

Κατά διαταγή του διοικητή-μανατζαρέου καλοριφέρ, κλιματιστικά και φωτισμός σε διαδρόμους, μπαλκόνια και κλινικές θα παραμένουν κλειστά για ένα δεκάωρο, από το πρωί στις 8 μέχρι το απόγευμα στις 6. Έτσι, ώστε για όσους ασθενείς βρεθεί εν τέλει, αναισθησιολόγος –ειδικότητα σε μεγάλη ανεπάρκεια στο ΕΣΥ– να κάνουν το χειρουργείο τους και όσους, αφού χειρουργηθούν, καταφέρουν να γλιτώσουν την ενδοноσοκομειακή λοίμωξη που μεταφέρει από τον ένα θάλαμο στον άλλο, από την μια κλινική στην άλλη, το ανεπαρκέστατο νοσηλευτικό προσωπικό μπορούν ελεύθερα να τα τεζάρουν από... ξεπάγιασμα ή πτώση και πολλά άλλα τραγικά που εύκολα μπορούν να συμβούν εν μέσω... γενικής συσκότισης.

Αναφορικά με τα πανεπιστήμια η «εξοικονόμηση ρεύματος» θα αποτελέσει τον δούρειο ίππο για να εφαρμοστεί το μέτρο της... πανεπιστημιακής αστυνομίας, δίχως την... αστυνομία: όπως η τηλεκπαίδευση –στην οποία το όποιο φοιτητικό κίνημα συναίνεσε άνευ όρων– ή η απαγόρευση κυκλοφορίας μετά τις 9μμ εκκένωσαν σε χρόνο dt τα πανεπιστημιακά camp, έτσι και το κρατικό blackout, αφότου λήξουν τα μαθήματα, θα καθιστά τους χώρους των πανεπιστημίων σκοτεινές no man's lands. Ούτε τουρνικέ, ούτε μπάτσοι –και κάτσε εσύ άμα θες στο στέκι σου με κεριά... Υπάρχει πιο αποτελεσματικός τρόπος λοκ-άουτ στην τωρινή συνθήκη από αυτόν;

Από την άλλη μεριά, το μέτρο του «καλαθιού της νοικοκυράς [sic]», όπως αρχικά το βάφτισαν οι επικοινωνιολόγοι, αποτελεί από μόνο του εύγλωτη απόδειξη όχι μόνο της έμφυλης διάστασης της ταξικής μας κοινωνίας, αλλά και της επιχειρούμενης προσαρμογής των προλεταριακών αναγκών σε 50 όλα κι όλα, από τον τεράστιο σωρό εμπορευμάτων που ορίζουν τον πλούτο της καπιταλιστικής κοινωνίας, μίξερα βαφτισμένα «βασικά αγαθά» στα οποία θα εφαρμοστούν μόνο [sic] μικρές... αυξήσεις στις (ήδη πολύ αυξημένες εδώ και μήνες) τιμές τους...

Όλα αυτά συμβαίνουν ενώ τα στοιχεία από την εκτέλεση του προϋπολογισμού κατά το πρώτο, φετινό εξάμηνο δείχνουν τεράστια αύξηση στα κρατικά φορολογικά έσοδα, κυρίως από τον φπα –ένας έμμεσος φόρος που χτυπά άμεσα το εργατικό εισόδημα– (+25,6% σε σχέση με το περσινό εξάμηνο ή +2 δισ. ευρώ). Οι δε συνολικές φορολογικές εισπράξεις είναι κι αυτές αυξημένες κατά 3,5 δισ. ευρώ έναντι των προϋπολογισμένων στόχων. Της φοροληστείας το κάγκελο!

Αντίστοιχα μεγάλα –τι μεγάλα, τεράστια να λέμε!– είναι τα έως τώρα κέρδη των μεγάλων εγχώριων καπιταλιστών: υπερδιπλάσια κέρδη το 2022 (έναντι του επίσης πολύ κερδοφόρου 2021, περίοδο κατά την οποία τα αφεντικά τσέπωσαν τα περισσότερα κέρδη σε σχέση με όλη την μεταμνημονιακή περίοδο), ενώ ο τζίρος τους αυξήθηκε «μόλις» κατά 57% (έναντι του 2021 πάντα).

ΔΥΟΜΙΣΙ ΧΡΟΝΙΑ ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΙΣΗΣ ΤΩΝ ΜΝΗΜΟΝΙΩΝ (και ακόμη να τους απαντήσουμε)

Τα παραπάνω έρχονται να προστεθούν σε όσες ήττες έχει ήδη υποστεί η εργατική τάξη, με την αναβαθμισμένη συνέχιση της πολιτικής των μνημονίων (με υγειονομική μάσκα), σε όλες τις σφαίρες της ζωής: ένταση της ατομικοποίησης, του φόβου, της αβεβαιότητας και της ανασφάλειας· διαμόρφωση ενός ψηφιακού πανοπτισμού· ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση της κοινωνικής ασφάλισης και των δομών υγείας· εξατομίκευση των εργασιακών σχέσεων· μείωση και επιδοματοποίηση του άμεσου και έμμεσου μισθού· περιορισμοί στην άσκηση του απεργιακού δικαιώματος και ενίσχυση του διευθυντικού δικαιώματος· ελαστικοποίηση και ξεχείλωμα των ωραρίων εργασίας· επιτάχυνση των πλειστηριασμών εργατικής κατοικίας· σύσταση πανεπιστημιακής αστυνομίας και άλλων πειθαρχικών/τιμωρητικών οργάνων· διαχωρισμός των εργαζόμενων σε υγειονομικά «υπεύθυνους» και «ψεκασμένους»· αυταρχικός καθορισμός των επιτρεπτών ατομικών και κοινωνικών συμπεριφορών· συμπίεση των κοινωνικών αναγκών.

**ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΛΕΦΤΑ ΝΑ ΒΓΑΛΟΥΜΕ ΤΟΝ ΜΗΝΑ
ΚΙ ΟΛΟ ΑΥΤΟ ΕΝΤΑΘΗΚΕ ΜΕΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ**

**ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΤΗΤΕΣ, ΑΚΡΙΒΕΙΑ, ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ
ΝΑ ΠΩΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΕΙΡΙΖΕΤΑΙ ΤΙΣ ΚΡΙΣΕΙΣ**

**ΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΠΡΟΣΤΑ!
ΑΥΞΗΣΗ ΤΟΥ ΑΜΕΣΟΥ & ΕΜΜΕΣΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΜΑΣ!**

**ΜΙΣΕΣ ΩΡΕΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ, ΔΙΠΛΑΣΙΟΙ ΜΙΣΘΟΙ
ΕΤΣΙ ΜΟΝΟ Η ΥΓΕΙΑ ΜΑΣ ΘΑ ΒΕΛΤΙΩΘΕΙ!**

ΟΛΕΣ & ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ 9 Νοεμβρίου 2022

Συνέλευση ενάντια στη βιοεξουσία
& την κλεισούρα

